

Páteční procházka byla suprová.

Ač to tak zpočátku nevypadalo, i když to bylo v plánu. Neb nebylo jasné, za jakých okolností vlastně na páteční procházku dojde. Páč jsem se rozhodla dopravit se domů po vlastní ose, tedy autobusem a cesta tímto způsobem se stává čím dál tím větším dobrodružstvím.

Nejen proto, že dopravci zajímavě zamíchali jízdními řády. Nejen proto, že spoje na sebe nenavazují a nečekají, ale také proto, že za volanty usedly různé národnostní menšiny. Nic proti menšinám. Potíž je jen v tom, že mají rozdílné náhledy na pracovní morálku a také vnímání času.

Tudíž... tudíž následuje zajímavý cestopis..... Přes skutečnost, že úplně první úsek jsem vychytala tím, že jsem požádala kolegyni, ešivá by mě nepopovezla, což ochotně udělala a já tím pádem byla na zastávce přestupu s dostatečným předstihem.

Ten mi byl takříkajíc k..... k ničemu. Neboť autobus, kterým jsem měla zdolat další úsek k dalšímu přestupu, přijel - ač vyjíždí ze zastávky vzdálené jednu pouhou křižovatku v NewBubu, kde rozhodně nehrozí dopravní kolapsy - přijel s pětiminutovým zpožděním. Pravděpodobně dle hesla - "Éto ničevó, vrémja nechvátit." uznávám, že za hranicemi Ukrajiny je čas vnímám tak nějak laxněji, ale pokud se někam přesunu, mohla bych dodržovat místní zvyky. Aby toho nebylo málo, tak mi řidič pravil, že nemůžu platit kartou, protože mu nejde terminál. E???? Já u sebe ale hotovost neměla, protože prostě svého času byly platby kartou tak nějak v autobusech vyžadovány, pokud si pamatuju dobře. A hotovost nebyla v oblibě. Tudíž no tak mi řidič navrhl, ať si počkám, že pojedou jinou autobus. E???????????? To jako je můj problém, že mu to nefunguje a já mám jet autobusem, který mě navíc nedoveze tam, kam potřebuju???? Dobil to větou, že ten autobus na který jedu teď na něj stejně nebude čekat. Bodejť by jo, když jsme ještě nevyjeli a už máme sakra sekeru!! Už jsem začínala být fakt dost - řekněme našťvaná. Nakonec to odmávnul.

Sedla jsem si, a pro svůj klid ve své rrrramštajní obří kabele vyhrabala aspoň šest korun /za víc ta cesta stejně nestála!/ Dala jsem je řidiči a upnula svůj zrak na obrazovku hlásající zastávku a přesný čas. A spustila svoje obvyklý modlitbičky.

Byly účinný. Víc než dost. Protože víte co? Autobus řízený řidičem romské národnosti nám

dal dostatečný prostor pro to, abychom my přestupující vydýchali adrenalin, zda to stihneme, nebo ne. On totiž nespěchal. Přijel s patnáctiminutovým zpožděním a autobus čpěl nikontinem. Řidič byl veselý. Aby ne, když za těch patnáct minut stopro v tom autobuse vytáhnul min. dvě tři krabičky. My byli zmrzlý. A jak jsem při čekání během konzultace s jednou holčinou zjistila, opravdu se běžně stává, že autobus prostě odjede, přes to, že se ví, že tam pak ty - převážně děti, protože to jezdí v době, kdy se děti přesouvají ze škol domů - budou čekat v zimě a v mrazu hodinu. Hrozně se ve mně vzdouvá vlna tsunami, abych vlítla někam, kamsi, kde se tohle řeší. Jen teď nemám sílu na to se hádat a řešit. Nejsou kapacity. Ale až na ně dojde..... Nu nic. Domů jsem dorazila a to bylo hlavní.

Stavila jsem se v samošce, kterou jinak nestíhám, páč zavírá v půl čtvrtý ☐ a koupila nám čerstvý chlébik, ohaříkům houstičky, dobrej uzenej bok a parenicu a zamířila úvozem k nám. Pan Zedník byl ještě na místě a tak jsem ho jen v tichosti pozdravila a pokývla ať je zticha, aby se zbytečně neburcovala ta ohaří banda. Mohla jsem se tak převlíknout v klidu a jít se pak s nima bouřlivě přivítat.

Venku bylo tak nějak šedivo a nevlídno, tak se člověk na tu prochajdu úplně jako netěšil. A to i proto, že díky bahnu je teď pohyb venku trošíněk problematický. Jednak hledáte trasy, kde ty psy úplně nezaprasíte a druhak pohyb v tom bahně i pro vás je komplikovaný. Kupř. dostat se ke kostelíčku? Jehehééé. Mission Impossible, bych to tak řekla.

Nicméně jsem si říkala, že risknu pokus dostat se aspoň starým sadem do půlky toho kopce na cestu pod kostelíkem. Plán byl, že pak zamířím s ohaříkama na louky pod námi, aby se tam odprasili. Je hnusně, tak to časově nebudeme nějak natahovat..... ☐ ☐ nebudeme, nebudeme... když je hnusně.... prostě to odbudeme, pro jednu se nic nestane..... ☐ ☐

Jojojojo - jo. Tak jsme vyrazili. Bubišková, už jako velká holka chodí taky bez toho vodítka, že jo, tak si je jen člověk před silnicí musí šécky trochu srovnat, páč jsou rozjuchaný a mají sklony se řídit Fpřeed. Paradoxně víc musím srovnávat ve všem Taliprda, než nedávno přišlou Bubinu. Za silnicí jsem srdnatě zatočila tedy do starýho sadu a pustila se do výstupu. V tomhle počasí se to rovná skutečně výstupu. Někam na Matterhorn. Jeden krok dopředu a dva a půl zpátky. Sem ale nejvýbornější. Nahoru jsem se vyhrabala. A to bez pádů, pozorte! Jen jsem měla málo dechu na to, abych si srovnala ty dvě čůzy, co furt metelily dopředu. Budiž Bubiškový ku cti, že ta se aspoň sama od sebe chvílemi vracela, stejně jako Rumoušek.

Jenž měl ovšem tendence blbíkovať, hopíkat a dožadoval se čutání. Jablek, který mi kopal pod nohy. Hrozilo tím pádem, že ho ubezduším taky ☐ .

Nicméně dokázala jsem to a nahoře jsem s hrdostí volala Brtnikoj, že sem bourec (morušový asi nebo co), že jsem se vysápala sadem a bahnem hore. Pak už jsme pokračovali pěkně po rovince cestou pod kostelíčkem. A tam se hópalo do stráně nahoru a dolů a já si monitorovala cestou, ešivá někde neleží zelený větve na věnce. Bohužel letos nikde nic ☐ . Ono se sice kácí, ale šécko je to už suchý nastojáka. Vydala jsem se po cestě tentokrát mnohem dál, než chodívám obvykle. Až do míst, kde cesta skončí a je jen les. A do něj jsme se zanořili. Ještě než jsme tak učinili, vnímla jsem, jak se jemné mžení tichounce zvukově mění. Zatím jen nepatrně postřehnutelně, ale bylo jasné, že se to blíží! Nebude to dlouho trvat aBUDE SNĚŽIT!!

Vlezli jsme tedy do lesa a nejdřív šli dole stopou po nějakým tom stroji, který tu potřebovali ke kácení. Myslela jsem, že po ní půjdeme ještě dál a dál a byla zvědavá, kde asi tak vylezeme. Ale Rumoušek přišel s nápadem, že se vydáme strání nahoru. Co bych pro něj neudála, že jo.

A tak jsem se zas sápala kopcem vzhůru. Tady aspoň nebylo bahno. Jen mokrá listí a pod ním větve ☐ . Tak to taky bylo dobrodružo. Ohařiska poletovala koukolem, zkoumala nadšeně terén, kde se běžně nepohybují a poměrně disciplinovaně se na moje zavolání i vracela. Hromadně. Stáhla jsem si je takhle několikrát k sobě zpátky a pak jsme vyšli v dolní části bukového chrámu.

A najednou ze z takový obyčejný procházky, na kterou jsem se vlastně zpočátku ani moc netěšila, stal takovej malej, mlžnej poklad. Před námi se rozvinul skořicovej koberec z bukového listí a prostor zahalovaly závoje z mlhy. Jen jsem vydechla v němém úžasu. Fotky to tak asi nezachytí a ani tu atmosféru, ale bylo to něco moc krásného.

Vižliště na tom skořicovém koberci vypadali úplně bombově. A taky, jak můžete vidět z příloženého vídeja,

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2022/11/20221118_160517.mp4

se i bombově chovali. Jsem na Bubinku hrdobec, že se takhle hezky naučila fungovat.

Mám tu i jedno takový výmluvný vídejo. Který dost hovoří za vše, jak se s Tali žije, nazvala jsem si ho "Co to, probůh, bylo?" Povšimněte si, prosím, poklidného chování obou maďarů, kdy Rumíček sám od sebe stojí a dívá se na mne, Bubinka se sama od sebe, bez vyzvání otáčí a řape za mnou zpátky a pak..... pak už je to jen jeden velký otazník ☐

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2022/11/20221118_155430.mp4

Bylo nám tam dobře. Po malý chvíli se i mrholení skutečně překlátilo ve sních, jak jsem už předtím vycítila. Sních!! Můj první letošní sních. To nemožem jít přeciž domky, když začalo sněžit. A tak jsme se bukovým chrámem vydali dál. Já jsem se po cestě ohaříkům různě schovávala za stromy, občas jsem jim utíkala, aby to neměli jen tak o obyčejneém pobíhání si.

Napadlo mě, jít se v týhle úžasné atmosféře podívat nad "Vlčí stráně". Jenže pak mi došlo, že to asi nebude dobrý nápad. Protože tma tu bude zanedlouho. A zatímco vlků bych se nebála, tak těch prasat ano. Mimochodem..... je to sice malá pravděpodobnost, ale není to úplně vyloučený..... v sobotu brzo, brzičko, bylo ještě dost šero, zahlídnul Brtník dva "vlčí stíny". Vlk se pohybuje takovým typickým pohybem, pamatuju si už jsem to tu psala víckrát, když jsem kdysi u nás v Řepích ve stařině poprvé zahlídla vlčici Bess, věděla jsem tehdy hned z první, že to není pes, že to není "čévěčko", ten tichý pohyb byl úplně jiný, ale nemohl to přece být VLK? No byl, byl, jsem tehdy netušila, že Antošovi mají momentálně mladou vlčici, kterou ještě mohou venčit na volno. Že u nás ve starý zástavbě vlky chovají, jsem věděla, i jsem je v ulicích potkala s kanadskou vlčicí na vodítku. Každopádně jsem netušila, že budu mít možnost jednu mladošku vidět a potkat tehdy volně. Takže jsem si tenkrát myslela, že mi švihlo a mozek mě klame. Neklamal. A možná neklamal ani teď Brtníka? Možná procházeli? Možná si hledají nové teritorium? Jasně mohli by to být nějakí uteklý vlčáci na cestách, ale to je opravdu jiný pohyb. Nedívím se Brtníkovi, že mu mozek instinktivně napověděl toho vlka. Mohli to být ještě šakali, to je fakt, ty jsem u nás na chalupě v polích v páru taky viděla. Ale ti jsou zase menší. Kdo ví? Třebas na "mých vlčích stráních" opravdu nakonec vlci bydlet budou? Zkoumat jsme to nešli, došli jsme jen na jednu z křižovatek a tam to otočili zpátky.

Museli jsme udělat zastávku na mýtince, která byla zajímavá nejen k pročuchání, ale taky k pocvičení, jak se rozhodl Rumíček, jenž se nejprve rozhodl couvat, pak ho rozhodilo sněžení do kožíšku a nakonec skončil na pařezu ☐ :

https://zrzavec.com.cz/wp-content/uploads/2022/11/20221118_160810.mp4

Tak jsme si tam hromadně zařepičkovali a přes nevěli madame Flekatý jsem ji taky na chvíli zapojila. Pak už jsme došli do úvozu a jím jsme se pomalu spouštěli dolů zpátky na cestu vedoucí pod kopcem.

Abych domů přivedla ohařiska co nejčistší, rozhodla jsem se, že u skruží, které na cestě jsou, tu cestu opustíme a vydáme se po louce. Tam to bude i pro mne taková bezpečnější cesta dolů, než starým sadem zpátky tou blátivou cestou. Oj, jak hluboce jsem se mýlila ☐ ☐ . Ledva jsem stoupla na pažit, stal se ze mě tzv. Turefák. Neboli jsem na nezúčastněného musela

působit jako jedinec stížený Tourettovým syndromem, kdy nebožák rozhazuje nekontrolovaně ruce a nohy a u toho ještě vykřikuje. Nezřídka i sprostá slova.

Helejte, zatímco prve na blátivý cestě a při pinožení se v namoklým svahu v lese, jsem s sebou nešvihla ani jednou, tak tady jsem k tomu měla asi třikrát víc než slušně našlápnuto a neustále jsem halekala, jak to se mnou vždycky hodilo. Musela jsem se smát. Buburdli to evidentně zajímalo a tak se neustále motala kolem mě, což mi ten pohyb rozhodně neusnadňovalo. Musel to být vskutku zajímavý pohled. ☐ Škoda, že to nikdo nenatočil. Výhodu to mělo i v tom, že díky mojí produkci, přes nastupující šero rozhodně nehrozil pohyb divé zvěře ☐ . Takže jsem se nemusela obávat, že by Bubrdle udělala nějaký výpad. Ostatně byla mnou tak zaujatá, že i kdyby jí zajíc přeběhl přes hlavu, asi by si nevšimla.

Hezky jsme propochodovali mezi koňskými ohradama, přešli spořádaně silnici a ohařici šuuupajdili k brance, aby už honem, hohem mohli do teplíčka. Však se taky ochladilo. Těšila jsem se i já. Byl pátek, začínal víkend a já doufala, že bude už výrazně klidnější, než ty předešlý.